

[Mimi Jakobsen]

med krig, borgerkrig eller lignende, ellers er det ikke »lignende indikationer«. Altså er der naturligvis begrænsninger i dette her, og altså betyder det ikke, at hvem som helst kan rejse ind. Her skal virkelig være noget galt, kæmpeproblemer for det menneske, for det barn, og store vanskeligheder ved overhovedet at komme videre og finde en fremtid noget sted. Det er det, der står, og der står »lignende indikationer«, der står ikke bare »andre«.

**Justitsministeren (Engell):**

Jo, men må jeg så sige, at det ikke er ligegyldigt, hvordan det formuleres i de vedtagelser, som Folketinget foretager på det udlændingepolitiske område. Det er ikke ligegyldigt, hvor præcist eller hvor upræcist Folketinget vedtager lovenes udformning, for bagefter sidder der altså nogle, der skal administrere de love, som Folketinget vedtager. Det er deres forpligtelse, og det er denne administration med en minister i spidsen, som næsten dagligt, uge efter uge møder en massiv kritik i forhold til de enkeltafgørelser, hvor der også træffes negative afgørelser med den konsekvens, at mennesker skal sendes ud af vores land.

Netop med det som udgangspunkt er det vigtigt, at vi ved præcist, på hvilket grundlag beslutningerne træffes. Jeg må sige, at teksten ikke er tilstrækkelig præcis, og det er det, der har fået mig til at konkludere – og det mener jeg står uimodsagt; det gør det måske nok ikke, men jeg mener ikke, at min konklusion ændrer sig derved – at jeg mener at kunne konstatere, at som forslaget her er formuleret, er der åbent for indvandring for alle under 18 år. Så kan der bygges en række kvalifikationer ind, men det står bare ikke i lovforslaget, og det er så det, vi må diskutere efterfølgende.

(Kort bemærkning).

**Dorte Bennedsen (S):**

Jeg har ikke deltaget i udformningen af bemærkningerne til dette lovforslag, jeg har slet ikke været involveret i det, men jeg kunne forestille mig, at når fru Mimi Jakobsen ønsker den litra c-bemærkning med, som ministeren også henviste til, bygger det på de erfaringer, vi har, bl.a. med lovens § 9, stk. 2. 2), om de humanitære opholdstilladelser. Vi får jo gang på gang at vide, når vi henvender os til ministeren om konkrete sager, at det kan man ikke sige ja til,

for det drejer sig kun om familier med mindreårige børn, og de skal helst være endog meget mindreårige og komme fra krigshærgede områder.

Man har somme tider indtryk af, at ministeren betragter verden som et stykke kvadreret papir, hvor alle mennesker skal passe ind i kvadraterne, mens alle de ufornuftige, som ikke gør det, ryger ud. Jeg kunne forestille mig, at det er det, der ligger bag fru Mimi Jakobsens formulering: »af andre særlige grunde«.

Jeg skal medgive ministeren, at hele sagen er selvfølgelig vanskelig at administrere, men verden er nu engang fuld af levende mennesker, som vi skal forholde os til. Det er klart, at der skal siges nej indimellem, men der skal også være mulighed for at sige ja, og det er her, vi synes, at ministeren har været for stram og for striks i sin administration af f.eks. § 9, stk. 2. 2). Det er blevet til nej og nej og atter nej, der er ikke givet plads for rimelige individuelle hensyn, og uden at jeg i øvrigt skal tale på fru Mimi Jakobsens vegne, kunne jeg forestille mig, at det måske er et af motiverne bag den formulering, forslaget har fået.

**Justitsministeren (Engell):**

Jeg må sige til fru Dorte Bennedsen, at jeg synes ikke, det er en rimelig betragtning. Under forespørgselsdebatten, som Fremskridtspartiet rejste sidste torsdag på baggrund af spørgsmål fra fru Ebba Strange, havde jeg jo netop lejlighed til at præcisere, at der ikke har været tale om en stramning af praksis for så vidt angår de humanitære opholdstilladelser efter § 9, stk. 2. 2). At der har været nogle talmæssige udsving som følge af de forhold, der var knyttet til libanesere og statsløse palæstinesere, ændrer jo ikke på, at tallene har været stort set uændrede, og at indholdet af § 9, stk. 2. 2), som er vedtaget af Folketinget og er udgangspunktet for den måde, jeg som minister og mit ministerium skal administrere udlændingeloven på, bliver respekteret og bliver overholdt.

Problemet er, at der også skal gives en hel række afslag. En del af disse afslag bliver genstand for omtale i aviserne, og så opstår problemet, fordi man indimellem ikke bakker nogle af de afgørelser op, men tager det som en given ting, at hver gang der gives et afslag, skyldes det, at ministeren og hans ministerium